

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Lichovníka (soudce zpravodaje), soudce Vladimíra Sládečka a soudce Davida Uhlíře ve věci ústavní stížnosti **Zambelli - technik, spol. s r. o.**, se sídlem Tovární 177, 381 01 Český Krumlov, zastoupené JUDr. Pavlem Marťánem, advokátem se sídlem Latrán 193, 381 01 Český Krumlov, **proti usnesení Nejvyššího soudu č. j. 25 Cdo 4563/2017-283 ze dne 30. 1. 2018 a rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 19 Co 155/2017-254 ze dne 1. 6. 2017**, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í

Ústavní stížností, která splňuje formální náležitosti ustanovení § 34 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví uvedených soudních rozhodnutí, jimiž mělo dojít zejména k porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Z napadených rozhodnutí Ústavní soud zjistil, že Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky se žalobou podanou k Okresnímu soudu v Českém Krumlově domáhala po stěžovatelce náhrady nákladů léčení, které vynaložila v souvislosti s pracovním úrazem zaměstnance stěžovatelky, k němuž došlo v jejím areálu. Svůj nárok opřela o ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších změn.

Rozsudkem č. j. 7 C 170/2015-214 ze dne 29. 9. 2016 Okresní soud v Českém Krumlově žalobu zamítl ohledně částky 267.743,35 Kč se zákonnými úroky z prodlení z částky 374.840,90 Kč od 29. 3. 2015 do zaplacení, dále uložil stěžovatelce zaplatit žalobkyni úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 160.646,10 Kč od 29. 3. 2015

do 1. 7. 2016 a rozhodl o nákladech řízení. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Českých Budějovicích v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí nalézacího soudu v části týkající se zamítnutí žaloby co do částky 160.646,10 Kč s úroky z prodlení 8,05 % ročně z částky 267.743,35 Kč od 29. 3. 2015 do zaplacení jako věcně správné potvrdil, ve zbývajícím rozsahu zamítavý výrok změnil a stěžovatelku zavázal zaplatit žalobkyni částku 107.097,40 Kč s příslušenstvím. O nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na jejich náhradu nepřiznal. Následně dovolání stěžovatelky Nejvyšší soud vpředu uvedeným usnesením odmítl.

Proti rozhodnutím soudů brojí stěžovatelka ústavní stížností, domáhajíc se jejich kasace. Stěžovatelka namítla, že nebyla účastníkem trestního řízení, které bylo vedeno proti řidiči vysokozdvizného vozíku a jehož závěrečné rozhodnutí, jímž byl řidič uznán vinným z přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku. Stěžovatelka tak dle svých slov nemohla výsledek trestního řízení jakkoli ovlivnit. Dále namítla, že do jejího práva na spravedlivý proces bylo zasaženo i v otázce náhrady nákladů řízení, neboť dle jejího názoru měla oproti žalobkyni částečný úspěch ve sporu. Tyto své výhrady stěžovatelka v ústavní stížnosti přiblížila.

Ústavní soud zvážil argumentaci stěžovatelky i obsah naříkaných soudních aktů a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná.

Jak přiléhavě podotkl Nejvyšší soud v napadeném usnesení, úvaha o vázanosti trestním rozhodnutím je pouze jedním ze dvou argumentů, na jejichž základě krajský soud dospěl k závěru o rovnoměrném rozložení zavinění nehody mezi škůdce a poškozeného. V té souvislosti odvolací soud podrobně vyložil, proč „místní šetření“ provedené okresním soudem, na jehož základě posledně jmenovaný soud původně dospěl k závěru o zavinění 70 % na straně poškozeného a 30 % na straně škůdce, nemůže obstát (ve skutečnosti se totiž jednalo o jakousi rekonstrukci nehodového děje, k níž však sám soud neměl odbornou způsobilost). Krajský soud se důsledně zabýval pochybeními obou pracovníků a na základě toho dovodil 50% účast každého z nich na nehodě. Za této situace tedy nelze přiznat výhradám stěžovatelky opodstatněnost. Přiléhavou pak Ústavní soud neshledal ani výtku stěžovatelky směřující do nákladového výroku rozsudku odvolacího soudu, neboť tato výtku postrádá ústavně právní rovínu. Odvolací soud rozhodoval o nákladech řízení před soudy obou stupňů, protože rozsudek nalézacího soudu dílem změnil. Přitom musel zohlednit i výsledek řízení o částkách (rozsahu nároku), o nichž již bylo dříve v témže řízení pravomocně rozhodnuto.

Ve světle řečeného tudíž Ústavní soud odmítl ústavní stížnost dle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný.

P o u ě n í : Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné (§ 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu).

V Brně dne 5. června 2018

Tomáš Lichovník v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Matulová